

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/264/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5611210995
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miroslav Šepták
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2013:5611210995.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Miroslava Šeptáka a sudcov JUDr. Olgy Belkovej a JUDr. Táne Rapčanovej, v právnej veci žalobcov: 1/ B. X., rod. Q., nar. XX. XX. XXXX, bytom v J. Q., ul. U. č. XXXX/XX, 2/ maloletá Q. X., nar. XX. XX. XXXX, bytom u zákonnej zástupkyne, žalobkyne 1/, zastúpená kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Liptovský Mikuláš, 3/ U. X., rod. X., nar. XX. XX. XXXX, bytom G. V., ul. K. č. XXX/XX, 4/ Q. X., nar. XX. XX. XXXX, bytom G. V., ul. K. č. XXX/XX, všetci zastúpení splnomocneným zástupcom JUDr. Jaroslavom Kíapešom, advokátom so sídlom J. Q., ul. B. č. XXXX/XX, proti žalovanému: I. R., nar. XX. XX. XXXX, bytom v J. Q., ul. X. č. XXX/X, toho času Ústav na výkon trestu odňatia slobody so sídlom Sabinov, zastúpený splnomocneným zástupcom Advokátska kancelária JUDr. Ladislav Jančí, s. r. o., so sídlom Ružomberok, ul. Dončova č. 1451/21, IČO: 36 862 304, o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 150.000 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 7C/256/2011-184 zo dňa 29. januára 2013, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobkyni 1/ sumu 20.000 eur v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku, žalobkyni 2/ sumu 23.000 eur v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku, žalobkyni 3/ sumu 10.000 eur v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku a žalobcovi 4/ sumu 10.000 eur v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku, p o t v r d z u j e .

Vo zvyšnej časti zostáva rozsudok okresného súdu n e d o t k n u t ý.

O trovách odvolacieho konania r o z h o d n e súd prvého stupňa.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom č. k. 7C/256/2011-184 zo dňa 29. 01. 2013 Okresný súd Liptovský Mikuláš zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobkyni 1/ sumu 20.000 eur v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, žalobkyni 2/ sumu 23.000 eur v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, žalobkyni 3/ sumu 10.000 eur v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a žalobcovi 4/ sumu 10.000 eur v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V zostávajúcej časti žalobu zamietol. O trovách konania si súd vymienil rozhodnúť do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Rozhodnutie odôvodnil vykonaným dokazovaním, z ktorého mal preukázané, že žalovaný dňa 20. 6. 2010 o 00.15 hod. po predchádzajúcim požití alkoholických nápojov viedol osobné motorové vozidlo v Liptovskom Mikuláši po štvorprúdovej ceste, neprispôsobil jazdu vozidla situácii cestnej premávky a svojimi schopnosťami, pred križovatkou cez odbočovací pruh predchádzal pred ním jazdiace vozidlo vo vzdialenosti, ktorá nebola dostatočná na dokončenie predchádzania, rýchlosťou 105 km/hod., prešiel do protismeru a na prechode pre chodcov pravou časťou vozidla narazil do chodca Ing. Q. X., nar. XX. XX. XXXX, ktorý bol manželom žalobkyne 1/, otcom žalobkyne 2/, synom žalobkyne 3/ a žalobcu 4/, ktorý prechádzal zo stredového deliaceho ostrovčeka na druhú stranu, a na mieste nehody

zraneniam podľahol. Žalovaný uvedeným protiprávnym konaním spáchal prečin usmrtienia, za ktorý bol rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 2T/105/2010 zo dňa 16. 11. 2010, právoplatný a vykonateľný 12. 05. 2011, uznaný za vinného a odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 7,5 roka. Rozsudok prvostupňového súdu bol potvrdený odvolacím súdom - Krajským súdom v Žiline pod sp. zn. 3To/15/2011-302 zo dňa 12. 05. 2011, ktorý zamietol odvolanie žalovaného. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť 12. 05. 2011. Žalobcovia 1/ až 4/ sa podanou žalobou na okresnom súde dňa 16. 11. 2011 domáhali uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť im náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, žalobkyňa 1/ vo výške 40.000 eur, žalobkyňa 2/ 50.000 eur, žalovaná 3/ 30.000 eur, žalovaný 4/ 30.000 eur, ako aj náhrady trov konania. V konaní bolo nesporné, že k zásahu do práv žalobcov došlo v dôsledku protiprávneho konania žalovaného. V danom prípade ide o objektívnu zodpovednosť za neoprávnený zásah bez ohľadu na zavinenie. Nečakaným šokujúcim úmrtím najbližšieho príbuzného žalobcov v 1/ až 4/ rade došlo k závažnému zásahu do ich osobnostných práv, pričom následok zásahu je nereparovateľný. Pri úmrtí nemôže žiadne zadosťučinenie odčiniť vzniknutú ujmu, ktorá má absolútny charakter. Trvalým narušením doterajších rodinných vzťahov žalobcov úmrtím manžela, otca a syna, stratili žalobcovia možnosť realizovať emocionálne a citové väzby k osobe, ktorá v ich dovtedajšom živote bola človekom, ktorého nemožno nahradiť. Navždy sú ochudobnení o možnosť ďalšieho vzťahu ktorý u žalobcov bol veľmi harmonický, intenzívny a naplnený. Strata manžela u žalobkyne v 1/ rade v čase vysokého štádia tehotnosti predstavovala mimoriadne šokujúce osamotenie bez pomoci najbližšieho člena rodiny, na ktorého sa viazala silná dôvera a istota pomoci v akejkolvek životnej situácii, o to viac v uvedenom stave. Žalobkyňa v 2/ rade definitívne stratila možnosť vykonávať svoje práva k otcovi ako plnohodnotnému rodičovi vo všetkých oblastiach, v ktorých uvedený rodinný vzťah plní svoje funkcie. Žalobcovia v 3/ a 4/ rade prišli o svojho najstaršieho syna, s ktorým ich spájali silný emocionálny vzťah a takmer každodenná pomoc, napriek založeniu vlastnej rodiny. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalobcovia so zomrelým príbuzným tvorili fungujúcu rodinu, ktorá predstavovala pre ich všetkých pevné rodinné zázemie, ukotvené v nebohom Q. X., vzhľadom na jeho zručnosti, schopnosti a charakterové vlastnosti. Tragická strata spôsobená jeho úmrtím nie je však nahraditeľná. Inštitút peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy je preto potrebné vnímať len ako prostriedok slúžiaci k zmierneniu závažného dosahu protiprávneho konania, keďže finančný ekvivalent za ľudský život nie je možné určiť. Charakter spôsobenej ujmy však vyžaduje od škodcu spolupodieľať sa na uvedenej strate adekvátnym spôsobom. Znamená to zmierniť ujmu žalobcov v maximálne možnej miere. Výška náhrady nemajetkovej ujmy musí byť preto adekvátne požadovanému zmierneniu vzniknutej ujmy. Nebolo možné stotožniť sa s argumentáciou žalovaného, že prejavenie ľútosti, priznanie sa a uloženie trestu odňatia slobody v trvaní sedem a pol roka žalovanému za jeho protiprávne konanie, bolo postačujúce na zmiernenie vzniknutej ujmy žalobcom. V trestnom konaní je páchatel motivovaný snahou docieľiť zníženie trestu a výška trestu odňatia slobody v danom prípade odráža aj mimoriadnu nebezpečnosť činu žalovaného. Uvedenému nasvedčuje aj podávanie opravných prostriedkov (riadnych a mimoriadnych) v trestnom konaní.

Základ nároku žalobcov bol preukázaný právoplatným súdnym rozhodnutím vydaným v trestnom konaní, ktorým bol súd viazaný. Znaleckým posudkom v trestnom konaní bola kvalifikovaná vysoká miera arogancie žalovaného vo vzťahu k dodržiavaniu predpisov o cestnej premávke z pozície vodiča a absolútna arogancia k bezpečnosti ostatných účastníkov cestnej premávky, čo sa nezvratne prejavilo v závažnom a nenapraviteľnom následku, ktorým je smrť mladého človeka, ktorý sa v blízkej budúcnosti mal stať otcom. Následkom kumulácie jednotlivých porušení pravidiel cestnej premávky došlo k usmrtieniu príbuzného žalobcov, ktorý sa ani minimálnym spôsobom nepodieľal na predmetnej nehode (ako chodec na prechode pre chodcov v inom smernom jazdnom pruhu nemal ani minimálnu možnosť korigovať následok). Poukaz na nedbanlivostnú formu zavinenia v tomto smere preto neobstojí, keďže pri uvedenom spôsobe jazdy a v stave vylučujúcom spôsobilosť, ktorý si privodil vplyvom návykovej látky, absentuje akákoľvek zodpovednosť vo vzťahu k okoliu a k účastníkom cestnej premávky, pričom vozidlo sa stáva smrtiacim nástrojom.

Základ nároku bol preukázaný aj vo vzťahu k aktívnej vecne legitimovanej maloletej žalobkyne v 2/ rade, ktorá sa narodila živá, čím naplnila zákonom stanovenú podmienku spôsobilosti mať práva a povinnosti. Platná právna úprava výslovne a jednoznačne priznáva práva aj dieťaťu počatému s podmienkou, ak sa narodí živé. Niet preto žiadneho dôvodu, aby práve žalobkyňa v 2/ rade, u ktorej je zásah do jej rodinného života najzávažnejší, prišla o svoje nadobudnuté práva, medzi ktoré patrí aj právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v dôsledku usmrtienia jej otca. V čase tragickej udalosti mala maloletá žalobkyňa v 2/ rade právnu subjektivitu podmienecnú, ktorá podmienka bola naplnená jej narodením.

Výška náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je určovaná základnými zákonnými kritériami a to predovšetkým závažnosťou vzniknutej ujmy a okolnosťami, za ktorých k porušeniu práva došlo. Smrť ako absolútna strata predstavuje sama o sebe závažný zásah do práva na ochranu osobnosti, pričom spôsobuje ťažké psychické rozpoloženie a v prípade fungujúcej rodiny má za následok dlhotrvajúcu nemožnosť vyrovnáť sa so stratou blízkeho človeka, napriek plynutiu času. Následky protiprávneho konania žalovaného nebolo možné odstrániť morálnou satisfakciou, ako ani vyslovením viny a uložením trestu v trestnom konaní. Bolo prihladané na intenzitu, rozsah a trvanie zásahu pri zohľadnení vzťahu žalobcov ako najbližších príbuzných, po preukázaní väzieb, ktoré existovali v čase zásahu do ich práva na ochranu osobnosti. V konaní boli preukázané silné citové, morálne, rodinné putá k nebohému, vytvorené v rámci realizácie práva žalobcov na súkromný a rodinný život. Z nečakanej traumatickej, šokujúcej udalosti prežívali žalobcovia pocity mimoriadnej bolesti, úzkosti, smútku zo straty možnosti viesť s nebohým rodinný život ďalej. Protiprávnym konaním žalovaného došlo k nenávratnej deštrukcii týchto medziľudských vzťahov. Mimoriadnosť zásahu do práva žalobkyne v 1/ rade vyplývala zo skutočnosti, že v čase tragickej udalosti bola v ôsmom mesiaci tehotenstva. V takomto období sa ženám venuje mimoriadna ohľaduplnosť, zvýšená pomoc, podpora a ochrana. Nečaká šokujúca smrť manžela je tak znásobená uvedeným obdobím, s čím súvisí potreba vyvinutia mimoriadnej sily na zvládnutie tragickej situácie, s cieľom ochrániť vlastné zdravie a tým aj zdravie dieťaťa. Žalobkyňa v 1/ rade s nebohým manželom tvorili harmonický pár, s ktorým viedli aktívny spoločenský, športový, rodinný život, spolu s ostatnými členmi príbuzenstva a priateľmi. Ťaživosť situácie sa prejavila hospitalizáciou žalobkyne v 1/ rade dva týždne po tragickej udalosti. Zdravotné problémy maloletej žalobkyne v 2/ rade zaťažujú žalobkyňu v 1/ rade ako jediného pozostalého rodiča, ktorý je tak odkázaný zvládnuť celú starostlivosť o domácnosť a dieťa sám. Obdobie po narodení dieťaťa sa taktiež vyznačuje intenzívnou a úzkou súčinnosťou obidvoch rodičov, o to viac v prípade zdravotných komplikácií dieťaťa. V neposlednom rade pre žalobkyňu v 1/ a 2/ rade úmrtie znamenalo aj stratu živiteľa rodiny. Maloletá žalobkyňa v 2/ rade bola od svojho prvého okamihu na svete definitívne ochudobnená o možnosť vidieť, spoznať svojho vlastného otca a rozvíjať celoživotný vzťah dieťaťa a biologického rodiča, ktorý je nenahraditeľný. Zásah do jej rodinného života spôsobil destabilitu, zánik úplnej rodiny, v ktorej by bola rástla a bola vychovávaná. Maloletá žalobkyňa v 2/ rade stratila celoživotnú oporu, otca. Napriek svojmu útlému veku je už evidovaná vo viacerých odborných lekárskech ambulanciách, čo zintenzívňuje absenciu prítomnosti a pomoci otca ako druhého rodiča. Žalobkyňa v 3/ rade veľmi ťažko prežívala smrť najstaršieho syna. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané paralyzovanie jej bežných každodenných činností, neschopnosť zapojiť sa do pracovného procesu. Ťaživosť straty mala za následok zdravotné problémy, pre ktoré vyhľadala lekársku pomoc, pričom jej bola stanovená diagnóza reaktívny depresívny stav. Bola jej predpísaná liečba antidepresívami, sedatívami, najskôr v injekčnej forme, neskôr v tabletkovej forme, ako aj psychoterapia. Podľa lekárskej správy úzkostné stavy žalobkyne v 3/ rade v čase situačných záťaží pretrvávajú. Žalobca v 4/ rade ťažký stav straty úzkostne prežíval adekvátne svojej osobnostnej výbave, nepochybne však rovnako ťaživo ako žalobkyňa v 3/ rade. So synom mali viacero spoločných záľub, ktorým sa aktívne spoločne venovali (najmä lyžovanie a ďalšie aktivity v lyžiarskom stredisku, automobilové preteky). Výsluch pre žalobcu v 4/ rade bol aj v priebehu konania ťaživý, keďže prekonal mozgovú príhodu, s čím boli spojené závažné zdravotné komplikácie. Celkový aktívny spoločenský a rodinný život žalobcov v 3/ a 4/ rade sa podstatným spôsobom zmenil. Prestali sa venovať svojim záujmom, stretávať sa s priateľmi, vyhýbajú sa spoločnosti. Stratili synovu všestrannú pomoc, zanikli spoločné rodinné guláše, oslavy, výlety, návštevy k príbuzným. Skutočnosť, že majú dvoch mladších synov je bez relevantného významu k vzniknutej ujme, vzhľadom na jedinečný vzťah rodiča a dieťaťa a hodnotu, ktorú tento vzťah poskytoval (o ktorú hodnotu žalobcovia v 3/ a 4/ rade prišli v dôsledku protiprávneho konania žalovaného). Z nečakanej traumatickej šokujúcej udalosti prežívali žalobcovia v 1/, 3/ a 4/ rade pocity veľkej bolesti, úzkosti, smútku a stavu bezradnosti. Je všeobecne známe, že každá tragédia v živote človeka negatívnym spôsobom ovplyvňuje jeho zdravotný stav, najmä psychické zdravie. V súdnych pojednávaní pri vypočúvaní žalobkyne v 1/ rade, žalobcov v 3/ a 4/ rade, ako aj výsluchu svedkyne krstnej matky zomrelého, boli prejavy zo strany uvedených osôb silne emotívne, vypovedali v stave ťažkého citového rozpoloženia a rozrušenia. Spomienky na nebohého a tragickú udalosť u uvedených osôb vyvolávali bolesť a tým prehlbovali spôsobenú ujmu. Vykonávanie akéhokoľvek ďalšieho dokazovania by bolo kontraproduktívne a viedlo by len k ďalším ujмам.

Pri hodnotení okolností prípadu bolo prihladané aj na druh protiprávneho konania žalovaného. Bol uznaný vinným z kumulovaných porušení najdôležitejších povinností uložených vodičom zákonom o cestnej premávke, keďže vozidlo viedol ovplyvnený alkoholickými nápojmi, rýchlou a viacnásobne prevyšujúcou povolenú rýchlou v uzavretej obci, poškodeného zrazil na prechode pre chodcov a v

protismere, do ktorého sa navyše dostal v dôsledku nedovoleného predchádzania iného motorového vozidla. Podľa odôvodnenia súdneho rozhodnutia v trestnom konaní uvedeným spôsobom jazdy sa žalovaný musel nevyhnutne dostať do kolíznej situácie s iným účastníkom cestnej premávky, v danom prípade chodcom, ktorý za žiadnych okolností nemohol predvídať ohrozenie a pri rýchlosti približujúceho sa vozidla nemal žiadnu možnosť zrážke sa vyhnúť. Je potrebné uviesť, že v prípade predmetného neoprávneného zásahu podľa § 13 Občianskeho zákonníka ide o objektívnu zodpovednosť, teda zodpovednosť bez ohľadu na zavinenie. Náhrada nemajetkovej ujmy, pokiaľ bola ľútosť žalovaného a jeho ospravedlnenie úprimné, umožňuje žalovanému podieľať sa na strate, ktorú žalobcom spôsobil, a to adekvátnym spôsobom. Znamená to nielen pri súčasných majetkových pomeroch, ale aj pri nadobúdaní majetku snažiť sa zmierniť ujmu žalobcov v maximálne možnej miere. Žalobcovia v 1/ až 4/ rade budú niesť stratu svojho najbližšieho člena rodiny po celý svoj život.

V rámci úvah o výške náhrady bol súd limitovaný aj rozsahom uplatnených nárokov žalobcov v 1/ až 4/ rade, keďže ide o originárne, nie odvodené, právo v ich osobnostnej sfére. Súd prihliadal na skutočnosť, že voči žalovanému si uplatnili nároky viacerí najbližší príbuzní (žalobcovia v 1/ až 4/ rade). Majetkové pomery účastníkov nie sú pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy rozhodujúcim hľadiskom v zmysle platnej právnej úpravy. Súdna prax ustálila oprávnenosť občianskoprávnej sankcie za zásah do osobnosti fyzickej osoby spočívajúci v usmrtení blízkej osoby.

Pri priznávaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch však súdna prax nie je ustálená. Bolo prihliadané na judikatúru v predmetnej oblasti, ako aj právnu úpravu pri odškodňovaní úmrtia v rámci inštitútu náhrady škody v ČR (podľa ktorého každému dieťaťu prináleží zákonný nárok na jednorázové odškodnenie 240.000,-Kč v prípade úmrtia rodiča), v spojení s ústavnoprávnou judikatúrou. Pokiaľ však uvedené jednorázové odškodnenie nie je dostatočnou satisfakciou za vzniknutú ujmu na osobných právach, nie je vylúčené, aby sa dotknuté osoby domáhali ďalšej satisfakcie podľa ustanovení na ochranu osobnosti (Pl. ÚS ČR 16/2004). V konaní vedenom na Okresnom súde Prešov sp. zn. 6C/67/2004 (publikované rozhodnutie) bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy z dôvodu zásahu do práva na ochranu súkromia a rodinného života (strata matky, s ktorou tvorili plnohodnotne fungujúcu rodinu) vo výške 400.000,-Sk, t. j. 13.277,57 eur, v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 4C/130/2009, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline, č. k. 8Co/119/2011-192 zo dňa 30. 06. 2011 nahradenie nemajetkovej ujmy predstavovalo 10.000 eur (v dôsledku úmrtia syna) a v konaní sp. zn. 7C/121/2010 vo výške 26.000 eur (náhrada nemajetkovej ujmy v dôsledku zavineného usmrtenia matky). Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, č. k. 7C/162/2011-165 bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 10.000 eur každému z rodičov za úmrtie syna (po zohľadnení spoluzavinenia poškodeného pri dopravnej nehode). V prípade rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu (prípád S. proti Slovenská republika zo dňa 31. 05. 2007 bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 25.000 eur v dôsledku zásahu do súkromného a rodinného života). Rozsudkom Okresného súdu Čadca zo dňa 16. 02. 2011, sp. zn. 14C 31/2010 bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy každému z rodičov za stratu dieťaťa vo výške 25.000 eur (povinnej osobe bol v trestnom konaní uložený trest odňatia slobody vo výmere dva roky, keďže počas predchádzania iného motorového vozidla prešiel do protismere, kde došlo k čelnej zrážke s motorovým vozidlom). Rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín zo dňa 01. 12. 2008, sp. zn. 1C 149/2007 bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 19.916 eur v dôsledku úmrtia manžela (povinná osoba predchádzala vozidlo v úseku cesty, kde je predchádzanie zakázané a po prejdení do protismere čelne narazila do protiídúceho motorového vozidla). Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 31. 05. 2012, č. k. 7C/276/2011-96 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 26. 11. 2012, č. k. 5Co/315/2012-125, súd žalobe v plnom rozsahu vyhovel a priznal náhradu nemajetkovej ujmy každému zo žalobcov v 1/ a 2/ rade v dôsledku úmrtia matky (povinná osoba v dôsledku nesprávnej techniky jazdy pri prejazde zákrutou dostala šmyk, prešla do protismere a vozidlom narazila do stojacej chodkyne na autobusovej zastávke). Rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 31. 05. 2012, sp. zn. 10Co/236/2011, na ktorý poukázal žalovaný, bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 5.000 eur každému z rodičov za stratu dieťaťa (súrodencovi 10.000 eur), pričom povinná osoba v trestnom konaní v dôsledku nevenovania sa plne vedeniu vozidla a nesledovaniu situácie v cestnej premávke zrazila zozadu maloletého chodca kráčajúceho po pravej krajnici, pričom alkohol u vodiča zistený nebol. S poukazom na uvedené bolo potrebné prihliadať predovšetkým na individuálne okolnosti prípadu a váženie kolízie práv sporových strán, ktoré sú rozdielne v každom jednotlivom prípade. Priznanú náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné tiež vnímať v kontexte ekvivalencie finančného plnenia vo vzťahu k

cenovým reláciám v súčasnej dobe, v porovnaní s následkami spôsobenými nenahraditeľnou stratou príbuzného žalobcov.

Pri zohľadnení všetkých zistení, preukázaných skutočností, okolností za ktorých došlo k zásahu do práv žalobcov, súd vyhovel žalobe a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy žalobcom adekvátne ich príbuzenskému vzťahu s nebohým Ing. M. X., intenzite a rozsahu zásahu do práva na súkromie a rodinný život. S poukazom na vyššie uvedené odôvodnenie najväčšiu ujmu utrpela maloletá žalobkyňa v 2/ rade definitívnou stratou možnosti viesť rodinný život zo svojim otcom od narodenia. Hlboká strata manžela a spolurodiča v období vysokého štádia tehotenstva po šiestich rokoch harmonického manželstva predstavovala nenávratnú deštrukciu manželského a rodinného vzťahu. Žalobcovia v 3/ a 4/ rade mali s nebohým synom mimoriadne blízky vzťah, intenzívne rozvíjaný a napĺňaný, adekvátne im potrebám, záujmom a citovej blízkosti. Preto zásah do ich súkromia a rodinného života bola značne intenzívny, hoci nebohý syn mal už založenú svoju rodinu. Žalobkyni v 1/ rade súd preto priznal náhradu nemajetkovej ujmy 20.000 eur, žalobkyni v 2/ rade sumu 23.000 eur, žalobkyni v 3/ rade sumu 10.000 eur a žalobcovi v 4/ rade sumu 10.000 eur. Priznaná náhrada musí spĺňať požiadavku primeranosti vzniknutej ujmy v osobnostných právach žalobcov, inak by došlo k spôsobeniu ďalšej ujmy na ich strane. Žalovaný by sa mal preto podieľať kompenzovaným absolútnej ujmy adekvátnou výškou náhrady. Priznaná výška náhrady spĺňa požiadavku proporcionality zásahu vzniknutej ujmy v osobnostných právach žalobcov. Korigovanie priznanej sumy by však uvedenú požiadavku primeranosti nespĺňalo. Výška náhrady nemajetkovej ujmy je adekvátna aj po zohľadnení všetkých okolností prípadu. Kvantifikácia „odškodnenia“ nemajetkovej ujmy prirodzene neznamená bezhraničnú neobmedzenosť. Primárne je preto potrebné vychádzať z individuálnych okolností prípadu a stretu práv žalujúcej a žalovanej strany, keďže priznané finančné plnenie by nemalo mať pre žalovanú stranu likvidačný charakter. Výška náhrady nemajetkovej ujmy zosobňuje hodnotu práva nemateriálnej povahy, týkajúceho sa osobnej integrity človeka, vrátane ľudskej dôstojnosti. Uvedenú voľnú úvahu je potrebné vnímať práve v kontexte ekvivalencie finančného plnenia vo vzťahu k aktuálnym cenovým reláciám. Spravodlivá voľná úvaha je výsledkom spravodlivého riešenia kolízie práv účastníkov konania tak, aby žalobcovia priznanú požadovanú náhradu mohli oprávnene vnímať ako zadosťučinenie. Nie je však uvedenou úvahou, v rámci ktorej sa zníži uplatnená náhrada pod adekvátnu výšku náhrady nemajetkovej ujmy, predstavujúcu dôstojné a zadosť učiňujúce odškodnenie. V prípade poškodenia vecí sa náhrada škody priznáva adekvátne skutočnej ujme, bez stanoveného finančného limitu. Nadväzne na uvedené by hodnoty nemateriálnej povahy (život, zdravie, dôstojnosť) nemali požívať nižšiu ochranu. Za predpokladu naplnenia požiadavky proporcionality môže dôjsť ku skutočnému zmierneniu vzniknutej ujmy zo strany škodcu (aké odškodnenie by požadoval on sám v prípade vymenených pozícií). S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti nebolo možné prihliadať na priznané náhrady nemajetkovej ujmy označenej žalovaným. Podľa Nálezu Ústavného súdu ČR 350/03 princíp proporcionality patrí medzi všeobecné právne zásady, ktoré sa v európskej právnej kultúre bezozvyšku uplatňujú. Vo svetle všeobecných zásad je potrebné interpretovať aj jednotlivé ustanovenia právnych predpisov (náhrada škody na zdraví, sťaženie spoločenského uplatnenia). Porušením pravidla proporcionality môže tak dôjsť k zásahu do ústavou garantovaných práv a to práva na súdnu ochranu. Vzhľadom na uvedené súd korigoval uplatnenú náhradu nemajetkovej ujmy v súlade s princípom proporcionality. Bolo potrebné prihliadať na skutočnosť, že došlo ku kumulovaniu nárokov viacerých najbližších príbuzných, so zachovaním princípu primeranosti, ako aj kazuistiku rozhodovacej činnosti súdov a judikatúru. V prevyšujúcej časti bola preto žaloba žalobcov zamietnutá. Náhrada nemajetkovej ujmy nižšou sumou by prichádzala do úvahy pri zohľadnení kvalifikovaného spoluzavinenia poškodeného, k čomu nedošlo, ako aj v prípade inej intenzity a rozsahu zásahu do práv na ochranu osobnosti žalobcov. Priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo vzťahu k žalovanému nemá likvidačný charakter a napĺňa princíp proporcionality ako súčasť práva na súdnu ochranu.

Rozhodnutie o trovách konania si prvostupňový súd podľa § 151 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) vyhradil na dobu po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, a to s prihliadnutím na druh uplatňovaného nároku, počet žalobcov.

Proti vyššie uvedenému rozsudku podal prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu odvolanie žalovaný, ktorý odvolací súd žiadal, aby napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Prvostupňovému súdu vytýkal, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a tiež nesprávne právne posúdenia veci. Napokon uviedol, že napadnuté rozhodnutie súdu

je nepreskúmateľné a zjavne zasahujúce do princípu právnej istoty. Prvostupňový súd v danej veci nerešpektoval základné zásady rozhodovania súdov a právo na spravodlivé prejedanie veci, súčasťou ktorého je aj princíp právnej istoty preukazujúci sa aj v tom, že súdy v rovnakých veciach rozhodujú rovnako. V nadväznosti na uvedené poukázal na nález Ústavného súdu sp. zn. IV.ÚS 49/06 zo 14. 09. 2006, sp. zn. III. ÚS 339/08 z 25. 11. 2008, sp. zn. III. US 328/05 zo dňa 29. 03. 2006 a tiež ÚS 21/00, ÚS 6/04. Pokiaľ ide o výšku nemajetkovej ujmy, je nepreskúmateľný záver súdu o tom, prečo dospel k záveru o vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške po 10.000,-Eur na strane žalobcov 3/ a 4/. Aj v tomto smere sa prejavila neochota rešpektovať obdobné rozhodnutia súdov napr. rozhodnutie Krajského súdu Žilina sp. zn. 10Co 236/2011 zo dňa 31. 05. 2012, v ktorom bola riešená obdobná právna otázka výšky náhrady rodičom dieťaťa zomrelého pri dopravnej nehode. Súd nevysvetlil, čím je daná vec iná a čo odôvodňuje potrebu priznania sumy náhrady, nie v sume nanajvýš po 5.000,- Eur ale po 10.000,- Eur každému zo žalobcov zvlášť, ak sa navyše žalobcom 1/ a 2/ priznáva tiež suma niekoľkonásobne vyššia než v iných judikovaných prípadoch. Otázka posúdenia likvidačného charakteru nemajetkovej ujmy nebola kvalifikovane vysporiadaná a súd nevysvetlil ako má nezamestnaný človek bez príjmu v súčasnosti vo výkone trestu odňatia slobody uhradiť sumu 63.000,-Eur do 15 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Súd tiež nezareagoval na obsah rozsudku Krajského súdu Žilina sp. zn. 6Co 396/2010 zo dňa 20. 4. 2011 (ktorý mu bol predložený), kde bola dcére matky - zosnulej v dôsledku trestného činu vraždy priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,-Eur. Trestný čin vraždy je pritom najväčším proti spoločenským konaním, ktorého závažnosť s trestným činom usmrtenia, ktorý je nedbanlivostným, nie úmyselným trestným činom, nie je možné porovnávať. Ak sa obetiam trestného činu vraždy priznáva nemajetková ujma 10.000,-Eur (dcére zosnulej matky) potom obetiam nedbanlivostných trestných činov nie je možné pričítať vyšší stupeň závažnosti ich konania, čo sa má premietiť aj do záveru o výške nemajetkovej ujmy, ktorá by nemala byť vyššia ale práve naopak. Princíp spravodlivého súdneho konania obsahujúci aj princíp právnej istoty svedčí záveru, že v obdobných veciach by malo byť rozhodované obdobne tak, aby súdne konanie a jeho výsledok bol vypočítateľný a predvídateľný. V týchto smeroch preto namietané súdne rozhodnutie vyznieva nepresvedčivo a nepreskúmateľne pričom je mu vlastné aj popretie princípov vyslovených v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 89/97 z 28. apríla 1998, podľa ktorého „samotná závažnosť ujmy vzniknutej v dôsledku neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti nie je jediným a výlučným kritériom pre určenie výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pri určení tejto výšky súd musí prihliadnúť aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Tieto okolnosti môžu byť významné tak u osoby postihnutej, ako aj u osoby, ktorá neoprávnený zásah spôsobila“.

Ak by sa aj prijal názor o potrebe priznania nemajetkovej ujmy potom by pri určení jej výšky mali byť zohľadnené aj nasledujúce okolnosti:

- u žiadneho zo žalobcov nebolo preukázané, že by došlo v dôsledku prejednávanej udalosti k zníženiu ich dôstojnosti v značnej miere, resp. že by bola v značnej miere touto udalosťou dotknutá vážnosť navrhovateľov v spoločnosti. Nemožno samozrejme poprieť, že udalosť, ktorá má tvoriť skutkový základ uplatňovaného nároku je nešťastnou udalosťou s tragickým následkom. Avšak takáto udalosť v „očiach verejnosti“ vzbudzuje skôr súcit a pocity spolupatričnosti s navrhovateľmi, rozhodne však nie pocity opovrhovania dôstojnosťou osôb príbuzných obeť a jej dôsledkom nie je zníženie vážnosti žalobkyne 1/ v spoločnosti.

- žalovaný bol za spôsobenie dopravnej nehody už právoplatne potrestaný Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 2T 105/2010 zo dňa 16. 11. 2010, za čo mu boli uložené nielen exemplárny nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 7,5 roka ale aj trest zákazu činnosti. Význam tejto okolnosti nenašiel v namietanom rozhodnutí svoju dostatočnú odzvu, aj keď uvedené odsúdenie vyjadruje mieru odsúdenia žalovaného spoločnosťou a poskytuje aj žalobcom dostatočné zadosťučinenie. Okolnosti týkajúce sa vykonanie daného skutku, už boli zohľadnené v trestnom konaní a preto nemôžu byť vzaté na zreteľ opätovne, nakoľko by to odporovalo zásade zákazu dvojitého trestania.

- žalovaný sa za svoje konanie ospravedlnil už v rámci prípravného trestného konania, čoho potvrdením je aj prítomnosť písomného ospravedlnia v súdnom spise,

- žalobkyne 1/ a 2/ majú čiastočne ujmu ktorá im vznikla kompenzovanú aj tým, že sú poberateľkami vdovského dôchodku v sume 380,90 eur mesačne a sirotského dôchodku v sume 254 eur mesačne,

- pri určení intenzity zásahu do osobných práv nemožno súčasne prihliadať na to, že žalobkyne 1/ bola v čase tragickej udalosti tehotná, nakoľko čakala práve narodenie žalobkyne 2/, ktorá je tiež účastníčkou konania a ktorej ujma sa v tomto konaní posudzuje samostatne; okolnosť narodenia žalobkyne 2/ je zohľadnená už pri posudzovaní jej nároku,

- pri určení intenzity zásahu do práv žalobcov 3/ a 4/, nebolo dostatočne prihliadnuté práve na to, že nebohy už mal založenú samostatnú domácnosť a rodinu, žijúce oddelene od rodiny jeho rodičov a

súrodencov. V tomto kontexte aj mnohopočetnosť rodiny rodičov nebohého mala mať svoj význam pri posúdení náhrady; tiež si nemožno nevšimnúť že žiadny zo žalobcov 3/ a 4/ nevyhľadali po danej udalosti odbornú pomoc, z čoho bolo možné prijať záver o nižšej intenzite daného zásahu než je to u žalobcov 1/ a 2/.

Na záver žalovaný poukázal na to, že celková suma nemajetkovej ujmy nezodpovedá váhe dôkazov, ktoré žalobcovia produkovali v smere preukázania zásahu do ich osobnostných práv. Pri priznaní tak vysokej sumy odškodnenia, aká bola priznaná v danom prípade, nebola zohľadnená zásada primeranosti. Výsledok súdneho konania v danej veci by nemal byť príčinou vzniku ďalšej osobnej tragédie a nemal by mať ruiniujúci charakter. Žalovaný ak by mohol vrátiť čas, isto by to urobil. Ukladať mu povinnosť uhradenie sumy 63.000,-Eur je neprimerané jeho osobnej situácii a pomerom a je de facto ďalšou osobnou tragédiou. Po absolvovaní trestu, ak sa aj podarí mu so záznamom v registri trestov zamestnať sa, nie je reálne očakávať že by ako bežný občan mohol v horizonte najbližších niekoľko desiatok rokov čo i len v hrubom zarobiť sumu priznaných nárokov. Uvedená požiadavka má jednoznačne likvidačný charakter a preto v tomto kontexte dané súdne rozhodnutie odporuje zásade spravodlivosti, a je de facto ďalším doživotným trestom.

Žalobcovia vo vyjadrení zo dňa 28. 05. 2013 prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu odvolací súd žiadali, aby napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil, stotožňujúc sa s jeho dôvodmi.

Rozsudok okresného súdu označili za vecne správny a vydaný na základe objektívne zisteného skutkového stavu, preskúmateľný a zrozumiteľný. Okresný súd tiež rozhodol obdobne ako v iných veciach. Pre výšku nemajetkovej ujmy je rozhodujúca závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a okolností, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobností žalobcov došlo. Tieto atribúty sú v každom jednom prípade odlišné. V prejednávanom spore bolo preukázané, akú trvalú a neodstrániteľnú citovú ujmu a stratu žalobcovia utrpeli. Okolnosti, za ktorých došlo k neoprávnenému zásahu do osobností žalobcov boli v danom prípade mimoriadne závažné, o čom svedčí aj prísny trest uložený v trestnom konaní. Žalovaný viedol motorové vozidlo pod vplyvom alkoholických nápojov (viac ako 1 promile), motorové vozidlo v obci viedol rýchlosťou 105 km/h, pred križovatkou predchádzal iné vozidlo cez odbočovací pruh a v protismere a na prechode zrazil nebohého. Aj krajský súd v trestnej veci spôsob jazdy žalovaného vyhodnotil ako mimoriadne nebezpečný pre ostatných účastníkov cestnej premávky, bezohľadný a ničím neospravedlňiteľný. Svojím správaním žalovaný prejavil vysokú mieru arogancie vo vzťahu k dodržiavaniu predpisov o cestnej premávke z pozície vodiča a absolútnu aroganciu k bezpečnosti ostatných účastníkov cestnej premávky, čo sa napokon prejavilo v závažnom a nenapraviteľnom následku, ktorým je smrť mladého človeka. Tieto okolnosti sú tak mimoriadne závažné, že musia mať vplyv na súdom priznanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy. Žalobcovia tiež majú za to, že aj keď zo strany žalovaného išlo právne o nedbanlivostný trestný čin, spôsobom akým bol spáchaný je totožný s trestným činom vraždy, preto argument uvádzaný odvolateľom (viď. vyššie) a predložené rozhodnutie neobstojí. Navyiac, medziľudské vzťahy nie sú totožné a každý jednotlivec prežíva stratu blízkej osoby iným spôsobom. Preto neobstojí ani argument žalovaného, a to pri žalobcoch 3/ a 4/, že ešte majú dvoch synov. To, že žalobcovia 3/ a 4/ majú ďalších dvoch synov, v žiadnom prípade nenahradí vzťah s nebohým synom, ani nezmierni utrpenie a bolesť, ktorú prežili a prežívajú. Napokon dali žalobcovia do pozornosti odvolacieho súdu, že samotný žalovaný sa na pojednávaní dňa 06. 03. 2012 (str. 10 zápisnice) vyjadril, že navrhuje priznať náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10.000 eur na osobu. Uvedené tvrdenie si potom odporuje s podaným odvolaním vo vzťahu k žalobcom 3/ a 4/, kde súd priznal náhradu nemajetkovej ujmy v takej výške, ako navrhoval sám žalovaný. Žalobcovia dodnes nemajú pocit, že žalovaný svoje konanie oľutoval. Uvedené potvrdzuje aj skutočnosť, keď na pojednávaní dňa 06. 03. 2012 (zápisnica str. 10) bol vyzvaný konajúcim sudcom, aby učinili ospravedlnenie. Na to žalovaný uviedol len: „Prepáčte“. Taktiež v priebehu tohto konania žalovaný podal v trestnom konaní mimoriadne dovolanie na Najvyšší súd SR, ktorým chcel len predĺžiť predmetné konanie, ktoré žalobcom spôsobovalo ďalšiu ujmu. Preto neobstojí tvrdenie žalovaného v odvolaní, že takéto ospravedlnenie má byť spolu s uloženým trestom dostatočným potrestaním.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené podľa § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil, a to z nasledovných dôvodov:

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu a vyhodnotením toho čo uviedol v rámci odvolacieho konania tak odvolateľ - žalovaný, ako aj v písomnom vyjadrení žalobcovia konštatuje, že prvostupňový súd vo veci samej v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 132 O. s. p. a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O. s. p., keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzuje sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov. Rozhodnutie prvostupňového súdu zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil a to aj s odkazom na príslušnú judikatúru.

Žalovaný vo svojom odvolaní neuviedol žiadne také skutočnosti, ktoré by neboli známe ešte počas prvostupňového konania. Jeho odvolacieho námietky sú totožné s tými, čo predniesol ešte v konaní pred okresným súdom. S týmito skutočnosťami sa však náležitým a presvedčivým spôsobom vysporiadal už prvostupňový súd. Zároveň je potrebné uviesť, že povinnosťou súdu nie je vysporiadať sa so všetkými skutočnosťami uvádzanými účastníkom konania, ale len s tými, ktoré majú podstatný, rozhodujúci význam pre prejednanú vec. Inak povedané všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako ESLP pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. januára 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Napokon odvolací súd uvádza, že do obsahu práva účastníka občianskeho súdneho konania vyjadriť sa k všetkým vykonaným dôkazom v zmysle čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia súdom vykonaných dôkazov, prípadne dožadovať sa ním navrhovaného spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 98/1997).

Oboznámia sa so všetkými vykonanými dôkazmi či už jednotlivito, ako aj vo vzájomnej súvislosti odvolací súd dospel k záveru, že skutkové a právne závery okresného súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Prejavenie ľútosti, priznanie sa a uloženie trestu odňatia slobody v trvaní sedem a pol roka žalovanému za jeho protiprávne konanie, nie sú ani podľa názoru odvolacieho súdu skutočnosti významné z hľadiska posudzovania dôvodnosti a výšky žalobcami uplatneného nároku. Pokiaľ žalovaný vzniesol voči jeho výške námietku aj s poukazom na rozhodovaciu prax súdov odvolací súd k uvedenému dodáva, že súdna prax pri priznávaní náhrady nemajetkovej ujmy v takých prípadoch, aký bol prejednaný nie je celkom jednotná, a to aj vzhľadom na absenciu podrobnejšej právnej úpravy ako napr. pri v Českej republiky. Vychádzajúc však z okolností preskúmaného prípadu, ktoré vyšli v konaní najavo bol odvolací súd toho názoru, že priznanie žalovanej sumy u každého zo žalobcov vo výške určenej prvostupňovým súdom je dôvodné a primerané. Napokon prvostupňový súd na podporu správnosti svojich záverov poukázal aj na celý rád súdnych rozhodnutí, z ktorých pri stanovení výšky nemajetkovej ujmy vychádzal.

Odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O. s. p.). Za porušenie základného práva zaručeného v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že okresný súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ust. § 224 ods. 4 O. s. p. Podľa tohto ustanovenia totiž, ak odvolací súd rozhoduje o odvolaní proti rozhodnutiu vo veci samej, ktorým nebolo rozhodnuté o trovách konania z dôvodu postupu podľa § 151 ods. 3 O. s. p., o trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.